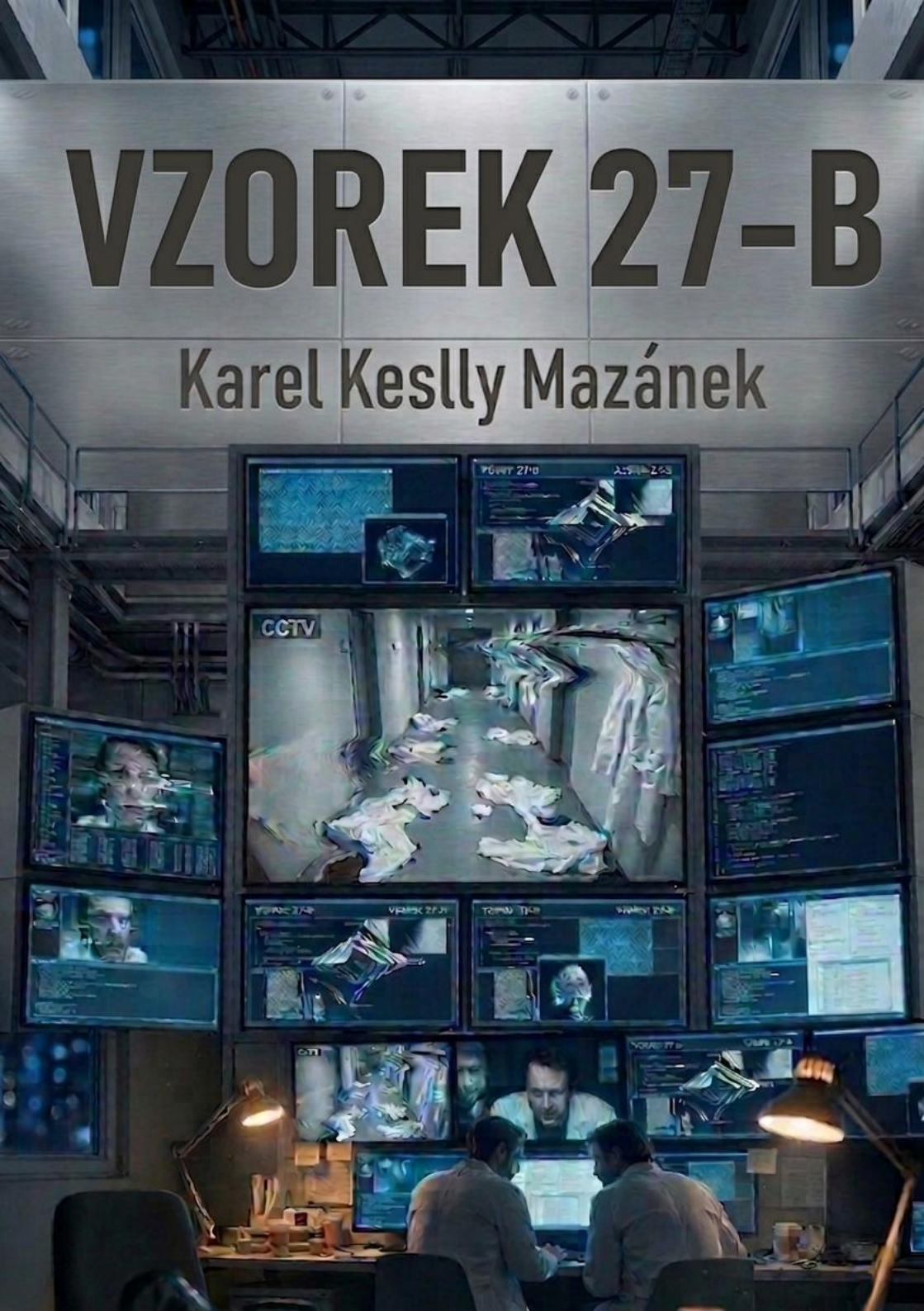
VZOREK 27-B

Karel Keslly Mazánek



VZOREK 27-B

Karel Keslly Mazánek

Přes všechna upozornění lidé stále hledají odpovědi.

Je varováním, že je hledají tam, kde by je hledat neměli…

KAPITOLA 1.

Ze spánku ho probudily sirény…

„Poplach! Sekce 27 uzavřena! Použijte ochranné prostředky!“ zaznělo z reproduktoru.

Vskočil z postele. Přesně tak jak měl nacvičeno. Teď se jen rychle obléci a k centrálnímu pultu… Co se asi stalo v sekci 27? Uniklo to, nebo co? Musí se rychle dozvědět víc.

A už běžel do vedlejší místnosti, kde už byla jak Saša, tak i Dominik. Prsty jim létaly po klávesnicích a oči hleděly na kamery, které se neustále přepínaly.

„Sekce 27, hlaste se! Opakuji Sekce 27 podejte zprávu!“ mluvila Saša do mikrofonu.

Nic. Ticho… Tak tísnivé ticho, že by bylo možné slyšet spadnout špendlík. Zkusila to znova a opět nic.

„Neodpovídají, Zdeňku…“ sevřeným hrdlem hlesla Saša.

„Kamery, rychle, je tam někdo živý?!“ zavelel Zdeněk.

„Nikde nejsou, jako by se vypařili…“ ohlásil Dominik, který projel celou sekci na kamerách.

„Jak je to možné?!“ Na co se to vlastně ptal, když věděl, že to možné není, celá sekce 27 měla dneska odpočívat, nikdo k viru neměl mít přístup, tak co se to stalo a kam vlastně zmizela těla?

V tu chvíli ale zazvonil červený telefon… zvedl ho… „Ano, ano, nejsou nikde… ano, dobře, provedeme. Zdeněk konec.“ a položil sluchátko.

„Kompletně nás tu zavírají, už o tom taky vědí… takže jsme v tom jen my tři… jsem zvědav, jak to rozmotáme," a Zdeněk se trochu sarkasticky uchichtl… ale věděl, že jak on, tak i Saša a Dominik se asi ještě hodně zapotí, než se vše dostane do normálních kolejí a pokud to vůbec přežijí, ale to patří k této rizikové práci. Laborka je prostě laborka a vždy se může stát cokoli. Ale to tak nějak člověk nevnímal, dokud se ho to nezačalo týkat, protože plat byl více než štědrý a zohledňoval možné riziko.

„Takže bando, jedeme podle krizového plánu Alfa 15," snažil se Zdeněk věcně koordinovat postup.

„To ale znamená, Zdeňku, naprosté utěsnění celého patra," ozvala se Saša.

„Ano. Celé patro bude uzavřeno a současně i všechna patra, která jsou nad námi i pod námi. Zatím nevíme, s čím máme co do činění, takže si nemůžeme dovolit neopatrnost. Tak šup… do práce bando… Projeďte záznamy z kamer, někde prostě ta těla musí být!"

Sám si to nedokázal vysvětlit. Patnáct! Patnáct těl a nic po nich, ani plášť, prostě nic

Dominik najednou ztuhl.

„Počkejte… vrať to zpátky… tady," zamumlal a rychle přetáčel záznam z jedné z kamer.

„Co máš?" přiskočil k němu Zdeněk.

„Sprchy v dekontaminační zóně… před dvaceti minutami," ukázal na obrazovku.

Na záběru se otevřely dveře. Ne prudce, ne ve spěchu. Pomalu. Jako by je nikdo ani neotevíral… spíš jako by se samy odsunuly. Pak nic. Žádný člověk. Žádný pohyb. Jen prázdná místnost.

„To nedává smysl…“ zašeptala Saša.

„Počkej dál,“ vyzval ji Dominik a posunul časovou osu.

Obraz se po několika minutách znovu změnil. Dveře byly zavřené. A na podlaze… něco leželo.

„Zastav to!“ vyhrkl Zdeněk.

Dominik poslechl. Ticho v místnosti ještě zhoustlo. Na dlaždicích sprch ležely bílé laboratorní pláště. Všechny. Zmačkané, promočené, naházené jeden přes druhý, jako by je někdo ve spěchu svlékl a odhodil, ale nikdo tam nebyl.

„Kolik jich je?“ zeptal se Zdeněk tiše.

Dominik chvíli počítal. „…patnáct.“

Saša si zakryla ústa rukou. „To nejsou náhody… to je všechno z té směny…“

Zdeněk sevřel čelist. „Pusť to ještě jednou. Od začátku.“

Záznam běžel znovu. Dveře. Prázdno. Nic. A pak… pláště.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Dominik. „Tam musí něco chybět. Něco mezi tím.“

„Zkus jiné spektrum. Tepelnou stopu,“ navrhla Saša rychle.

Dominik přepnul režim. Obraz se změnil do šedých tónů. Chvíli nic.

Pak…

„Vidíte to?!“ vydechl.

Ve sprše se na zlomek vteřiny objevilo něco… neurčitého. Ne postava. Ne stín. Spíš deformace prostoru. Jako kdyby se obraz na okamžik zkroutil. A pak to zmizelo a zůstaly jen ty pláště.

Zdeněk pomalu ustoupil od monitoru. „Tohle není únik viru," řekl tiše.

„Tak co to sakra je?!" vyhrkla Saša.

„Vypadá to na zakřivení časoprostoru, něco jako miniaturní černou díru. Podmínky tu jsou prakticky ideální, sterilní prostředí, dostatek energie z generátorů atd." začal přemýšlet nahlas Dominik.

„Dominiku, tvé myšlenkové pochody jsou někdy zajímavé, ale myslím, že dneska by sis mohl dát od tohodle voraz," komentoval dedukce Dominika Zdeněk. „Musíme se podívat na záznamy podrobněji… přetoč to ještě o kousek zpět…"

Na chvíli na obrazovce bylo vidět postavy pohybující se pozpátku a pak klid.

„Tady zastav to! Vidím správně, že si Alex sundal rukavici?!" vyhrkla zděšením Saša.

„Přibliž to, co to má v ruce?" zavelel Zdeněk.

„Nejde to zaostřit… ale zajímavě to září…" dodal Dominik.

„Přepni na infra…" Dominik provedl a tu se ukázal virus v celé své kráse…

„Tak přeci šlo o únik viru, ale proč a co ta sprcha? No, uděláme to takto…" komentoval nastalou situaci Zdeněk. „Každý si k tomu v klidu sedne a napíše vše, co se mu jeví nějak podezřelé, a to od okamžiku sundání Alexovy rukavice až po tu sprchu… nebojte se

napsat cokoli, i kdyby to bylo zmatené, či fantastické, pak to společně probereme."

Místností se rozhostilo ticho, tentokrát jiné než předtím. Ne tísnivé – spíš soustředěné. Každý z nich se ponořil do vlastních myšlenek. Bylo slyšet jen klapání klávesnic.

Saša si pustila záznam znovu. Zpomalila ho na minimum. Každý snímek rozebrala zvlášť.

Alex. Rukavice dolů. Krátké zaváhání. „Proč by to dělal…" zamumlala si pro sebe.

Dominik mezitím projížděl technická data.

„Zdeňku…" ozval se po chvíli. „V tom čase máme výkyv energie."

„Jak velký?" bez zvednutí hlavy se zeptal Zdeněk.

„Krátký pulz. Ale silný. Jak kdyby si něco vzalo energii přímo z okruhu. Ne z jedné sekce… ze všech najednou."

Zdeněk konečně vzhlédl. „To není možné. Systém má pojistky."

„Měl by mít," opravil ho Dominik tiše.

Saša prudce narovnala záda. „Počkejte… pojďte sem oba."

Na obrazovce byl znovu Alex. Tentokrát ještě zpomalený.

„Dívejte se na jeho ruku," ukázala. Alex držel něco mezi prsty. Malý objekt. Pulsoval slabým světlem — ne jako odraz, ale jako zdroj.

„To není vzorek," řekl Zdeněk okamžitě.

„Ale je to označené jako vzorek 27-B," namítl Dominik.

„Tak to označení nesedí."

Saša přepnula záznam o pár snímků dál. Alex se dívá na objekt a pak najednou… Obraz se na zlomek vteřiny zlomí… ne zcela, spíš

jako by někdo přehnul realitu. A v tom okamžiku… Alex už nestojí stejně. Je o pár centimetrů jinde.

„Viděli jste to?“ zašeptala.

„Jo…“ přikývl Dominik. „On… přeskočil.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Zdeněk. „Něco přeskočilo jeho.“

Znovu ticho.

„Pusť tu sprchu hned po tom,“ řekl Zdeněk.

Záznam naskočil. Prázdná místnost. Ale tentokrát...

„Zastav!“ vyhrkl Dominik.

„Co?“ nechápala Saša.

„Tady. Levý roh.“

Přiblížili obraz. Na kachličkách byla sotva viditelná stopa. Ne mokrá. Ne špinavá. Spíš… jakoby lehce zdeformovaná textura. Jako otisk něčeho, co tam *nemělo tvar*.

„Tohle tam předtím nebylo,“ řekla Saša.

„A teď už taky není,“ dodal Dominik, když posunul záznam o snímek dál.

Stopa zmizela.

„Takže shrnutí,“ opřel se Zdeněk o stůl. „Alex sundá rukavici. Drží něco, co není vzorek. Dojde k energetickému pulzu. Realita se… ohne. A všichni ze sekce 27 zmizí.“

„A nechají za sebou jen pláště,“ doplnila Saša tiše.

Dominik zavrtěl hlavou. „Nejen to.“

Oba se na něj podívali.

„Nezmizeli.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Zdeněk.